RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 125.588 van 21 november 2003
in de zaak A. 109.955/XIV-6469.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat I. VOS,
kantoor houdende te 1060 BRUSSEL,
Wafelaertstraat 47-51

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 28 augustus 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 juli 2001 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, aan de verzoekende partij betekend op 31 juli 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 26 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 8 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SCHELLEKENS, die loco advocaat I. VOS, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij het Schengengebied binnenkomt op 2 september 2000 met een Schengenvisum geldig voor de periode van 31 augustus 2000 tot 15 oktober 2000 en voor een verblijf van 31 dagen; dat op 12 september 2000 de verzoekende partij een aankomstverklaring aflegt in Brussel; dat dit verblijf regelmatig was tot 2 oktober 2000; dat op14 september 2000 de verzoekende partij een verlenging vraagt van het visum om medische redenen; dat op 1 december 2000 de verzoekende partij een bevel wordt betekend om het grondgebied te verlaten; dat reeds op 24 november 2000 de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf had ingediend; dat op 4 december 2000 zij opnieuw verzoekt om verlenging van haar visum om medische redenen; dat op 24 juli 2001 de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt luidt:

> "De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 03/12/2000 bij de burgemeester van Grimbergen door XXX geboren te Glazov op18/10/1939, onderdaan van Rusland (Federatie van), verblijvende, in toepassing van art 9§3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is onontvankelijk.
> MOTIVERING:
> De buitengewone omstandigheden, bedoeld bij art 9§3 zijn deze die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging.
> Echter, de motieven die betrokkene inroept, te weten: wenst bij haar dochter te blijven en kan wegens medische problemen niet terugkeren, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.
> Bovendien werd de aanvraag ingediend in illegaal verblijf en kunnen de medische zorgen verder gezet worden in land van herkomst. Betrokkene legt ook geen gelegaliseerd bewijs voor dat ze niemand meer heeft in thuisland.
> Bijgevolg dient de vreemdeling gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 01/12/2000.";

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht; dat zij aanvoert dat deze beslissing geen melding maakt van haar aanvraag van 24 november 2000 ingediend

overeenkomstig artikel 9, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat voornoemde beslissing feitelijke grondslag mist en op een onvolledig dossier is gesteund, dat dit blijkt uit het feit dat de bestreden beslissing de brief van 3 december 2000 aanziet als aanvraag op grond van artikel 9, § 3 Vreemdelingenwet, terwijl hij als bijlage de documenten met betrekking tot de werkelijke aanvraag van 24 november 2000 bevatte, dat voorts deze aanvraag werd ingediend alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, dat dit bevel louter was gebaseerd op het feit dat de termijn van het visum van de verzoekende partij was verstreken en haar aankomstverklaring was vervallen, dat daarentegen de bestreden beslissing geen antwoord biedt op haar aanvraag tot verlenging van het visum en op de aanvraag van 24 november 2000; dat de verzoekende partij tenslotte verwijst naar de omzendbrief van 15 december 1998 over de toepassing van artikel 9, § 3 van de Vreemdelingenwet;

2.2. Overwegende dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet betrekking hebben op de formele motiveringsplicht; dat uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat het onderdeel van het middel enkel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund in casu duidelijk zijn weergegeven, te weten het ontbreken van buitengewone omstandigheden die de aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen rechtvaardigen, gelet op het feit dat de medische zorgen waarvan sprake in de aanvraag verdergezet kunnen worden in het land van herkomst en de verzoekende partij geen gelegaliseerd bewijs voorlegt waaruit blijkt dat ze “niemand meer heeft in thuisland”; dat anderzijds het verblijf van de verzoekende partij niet wettig was ten tijde van de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf; dat overigens de bestreden beslissing verwijst naar de omschrijving van “buitengewone omstandigheden” zoals bedoeld in artikel 9, § 3 van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat artikel 9, § 3 van de Vreemdelingenwet inhoudt dat om langer dan drie maanden in het Rijk te mogen verblijven de vreemdeling, in buitengewone omstandigheden verkerend, een aanvraag kan indienen bij de burgemeester van zijn plaats van verblijf, die ze overzendt aan de minister van Binnenlandse Zaken of diens gemachtigde; dat in dat geval de aanvraag in België zal worden afgegeven; dat dusdanige machtiging dient te worden aangevraagd op het ogenblik dat de verzoekende partij wettig op het Belgisch grondgebied verblijft; dat in casu het verblijf van de verzoekende partij geldig was tot 2 oktober 2000, terwijl haar aanvraag werd ingediend op 24 november 2000; dat aldus haar verblijf op dat ogenblik onwettig was; dat voorts uit onderzoek van de stukken in het administratief dossier blijkt dat het schrijven uitgaande van de dienst vreemdelingenzaken van 14 november 2000 waarbij instructies worden gegeven aan de burgemeester van Brussel om een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij te betekenen, rechtsgeldig was omdat op dat ogenblik de aanvraag om machtiging tot verblijf nog niet was ingediend; dat het niet verwonderlijk is dat de motivering van voormeld bevel niet verwijst naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die tien dagen later werd ingediend; dat deze aanvraag vermeldt als uitzonderlijke omstandigheden het feit dat de verzoekende partij afhankelijk is geworden van haar dochter en de onmogelijkheid voor de verzoekende partij, wegens ziekte, om het grondgebied te verlaten; dat in het schrijven van 3 (of 4) december 2000 de verzoekende partij enkel vraagt om een verlenging van het verblijf tot dat er een beslissing is over de “gezinshereniging” en in wezen de redenen herhaalt die worden aangehaald in het schrijven van 24 november 2000;

Overwegende dat de bestreden beslissing rechtstreeks antwoordt op de aangevoerde uitzonderlijke omstandigheden; dat de vermelding van 3 december 2000 als datum van indiening van de aanvraag als een materiële vergissing kan worden aanzien die als dusdanig de kern van de bestreden beslissing niet raakt; dat daarenboven de verzoekende partij de motieven dat haar medische problemen in haar land van herkomst kunnen worden behandeld en dat zij geen gelegaliseerd bewijs voorlegt waaruit blijkt dat ze “niemand meer heeft in thuisland”, niet weerlegt; dat tenslotte, in de mate dat de verzoekende partij ten onrechte aanvoert dat haar aanvraag tot verlenging van het visum niet werd beantwoord, dient te worden opgemerkt dat dit wel degelijk gebeurde met de beslissing van 14 november 2000;

Overwegende dat derhalve de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de minister van Binnenlandse Zaken in onredelijkheid of op grond van onjuiste feiten tot zijn besluit is kunnen komen noch dat hij de hem met artikel 9, § 3, van de Vreemdelingenwet toegekende appreciatiebevoegdheid heeft overschreden; dat het eerste middel in zoverre ongegrond is;

Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de overheid haar beslissing moet steunen op een correcte feitenvinding; dat in casu de bestreden beslissing melding maakt van de elementen die in de aanvraag ex artikel 9, § 3, van de Vreemdelingenwet werden aangevoerd; dat anderzijds de verzoekende partij foutief de beslissing van 14 september 2000 over de vraag tot verlenging van het visum aanziet als een beslissing over de aanvraag ex artikel 9, § 3, van de Vreemdelingenwet; dat voorts met betrekking tot het verkeerdelijk vermelden van de datum van de aanvraag dient te worden vastgesteld dat dit niet onbegrijpelijk is, gelet op het kort op elkaar indienen van diverse documenten die op dat punt voor verwarring zouden kunnen zorgen; dat de verzoekende partij derhalve niet op aannemelijke wijze aantoont dat de zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden; dat het middel in die mate ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 26 van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de openbaarheid van bestuur, en van het redelijkheidsbeginsel; dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing betwist; dat zij ten eerste aanvoert dat voor de toepassing van artikel 9, § 3 van de Vreemdelingenwet geen situatie van overmacht is vereist; dat het volstaat dat de omstandigheden het bijzonder moeilijk maken voor de aanvrager om zich naar zijn land van herkomst te begeven; dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven in de fase van de ontvankelijkheid niet draagkrachtig kunnen zijn; dat de buitengewone omstandigheden onder ander met doktersattesten werden gestaafd; dat deze doktersattesten duidelijk verwijzen naar ernstige rug- en hartklachten, en de noodzaak van de aanwezigheid van de dochter van de verzoekende partij; dat de bestreden beslissing geen redenen bevat waarom de ingeroepen medische redenen haar aanvraag niet kunnen rechtvaardigen en, bovendien, niet verwijst naar voormelde dokterattesten; dat voorts de verzoekende partij betoogt dat zij van de schriftelijke diagnose van dokter G. De B. nooit een kopie mocht ontvangen; dat zij overigens verwijst naar bepaalde rechtsleer die stelt dat het indienden van een aanvraag overeenkomstig artikel 9, § 3 van de Vreemdelingenwet vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven als bijkomend voordeel heeft dat de aanvraag niet afgewezen kan worden om reden dat de vreemdeling op het ogenblik van het indienen van de aanvraag onwettig in België zou verblijven; dat, ten tweede, de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing een “onevenredige inbreuk vormt op (haar) gezinsleven”; dat zij betoogt dat de notie “gezinsleven” ruim dient te worden geïnterpreteerd; dat zij zich afvraagt of de Vreemdelingenwet de toetsing van artikel 8 EVRM kan doorstaan in het licht van het criterium aangaande de noodzaak in een democratische samenleving;

2.2.2. Overwegende dat uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat het onderdeel enkel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat artikel 9, § 3, van de Vreemdelingenwet een uitzondering inhoudt op artikel 9, § 2 van dezelfde wet dat het principe vooropstelt dat de vreemdeling die voornemens is om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven de daartoe vereiste machtiging moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland; dat bijgevolg artikel 9, § 3, van de Vreemdelingenwet restrictief dient worden geïnterpreteerd; dat het aan de minister van Binnenlandse Zaken (of aan zijn gemachtigde) een ruime appreciatiebevoegdheid toekent om te oordelen of de aanvraag van een vreemdeling al dan niet in België kan worden afgegeven;

Overwegende dat uit de stukken bij het verzoekschrift blijkt dat de buitengewone omstandigheid pas aan het gemeentebestuur van Grimbergen werden gestuurd nadat de bestreden beslissing was genomen en er voordien geen sprake was van hartproblemen; dat in de medische attesten die werden ingediend voordat de bestreden beslissing werd genomen enkel sprake was van reumatische aandoeningen; dat bovendien het medisch verslag van Dr. G. De B. stelt dat de verzoekende partij kan reizen en de behandeling in het land van herkomst kan worden verdergezet (administratief dossier, stukken 68-69), wat door de verzoekende partij niet op aannemelijke wijze wordt weerlegd; dat derhalve de minister of zijn gemachtigde in redelijkheid tot zijn beslissing is kunnen komen;

Overwegende dat voorts het Vlaamse decreet van 18 mei 1999 betreffende de openbaarheid van bestuur, inzonderheid artikel 26, betrekking heeft op de Gemeenschaps- of Gewestaangelegenheden; dat het vreemdelingenbeleid een federale bevoegdheid is, zodat het onderdeel, in de mate dat het zich daarop steunt, niet op ontvankelijke wijze kan worden aangevoerd;

Overwegende, wat de artikelen 8 van het E.V.R.M. en 22 van de Grondwet betreft, dat luidens deze bepalingen eenieder recht heeft op gezinsleven voor zover er geen wettelijke regelingen zijn voorzien die hieraan beperkingen stellen; dat de verzoekende partij een Russische onderdaan is en als dusdanig onderworpen aan de bepalingen van de Vreemdelingenwet, inzonderheid artikel 2, 2/; dat de in voormeld artikel vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten tot doel hebben een controle uit te oefenen met betrekking tot de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven; dat aldus een doel wordt nagestreefd dat is voorzien als mogelijke uitzondering op het recht op

gezinsleven; dat daarenboven de verplichting om over deze documenten te beschikken wettelijk voorzien is, zodat aan de grondwettelijke vereisten eveneens is voldaan; dat overigens dient te worden vastgesteld dat de ingeroepen bepalingen niet de draagwijdte en de inhoud hebben die de verzoekende partij hen toekent; dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet moet blijken dat de bevoegde overheid de evenredigheidsafweging heeft gemaakt;

Overwegende dat het tweede middel ongegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending aanvoert van artikel 9, § 3, van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, doordat de minister van Binnenlandse Zaken haar oplegt om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat voornoemd bevel onwettig is omdat het betekend werd op 1 december 2000 zonder dat een antwoord werd gegeven op haar aanvraag ingediend overeenkomstig artikel 9, § 3, van de Vreemdelingenwet;

2.3.2. Overwegende dat hiervoor dient te worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel; dat het derde middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig november tweeduizend en drie, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**